

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. március 22.
(vasárnap este)

Cseri Kálmán

A BÖJT GYÜMÖLCSEI

Énekek: 679, 643, 455,1 és 4-6.

Alapige: János 10,17-18

„Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem. Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól.”

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus, áldunk azért, mert gazdag lévén szegénnyé lettél érettünk, hogy mi a te szegénységed által meggazdagodhassunk.

Bevalljuk bűnbánattal, hogy olyan sokszor a szegénységünk miatt panaszkodunk. Olyan könnyen kijövünk a béketúrásból, olyan sok minden elrontja az örömünket, annyira személyválogató és időleges a szeretetünk, pedig szeretnénk lelkileg gazdagok lenni és másokat is gazdagítani.

Köszönjük, hogy te ezt megígérted. Köszönjük, hogy éppen a te igéddel mutatod nekünk az ehhez vezető utat.

Ajándékozz meg most minket olyan igével, ami tőled ered, amivel te magad tisztogatsz, formálsz az életünket. Olyan nagy szükségünk van az élet dzsungelében a te útmutatásodra. Olyan sokszor leszünk tanácstalanok, és megjátszunk nagyképpen, mintha tudnánk a válaszokat a kérdésekre.

Te légy a mi tanácsadónk, és ebben a csendben szólíts meg most mindnyájunkat személy szerint, hiszen egyedül te ismered minden szükségünket, és egyedül te tudod kielégíteni azt.

Ámen.

Igehirdetés

A böjti időszak vége felé járunk. Egy hét múlva már virágvasárnap lesz. A húsvét előtti hét hetet szokták böjti időnek nevezni, amikor a keresztyének egy része úgy is készül a Megváltó kereszthalálának és feltámadásának ünnepére, hogy kicsit fékezi az élvezeteket, és a szokásosnál jobban keresi a lelki megerő-

södés lehetőségeit. Átmenetileg ezek az emberek lemondanak valamiről, hogy helyette fölfelé figyeljenek Istenre, aztán befelé, önvizsgálatot tartsanak, és egymáshoz is nagyobb segítőkészséggel közeledjünk ilyenkor.

A Hegyi beszédben Jézus a böjtöt ugyanolyan természetes életmegnyilvánulásnak tartja, mint az imádkozást és az adakozást. Amikor ezt a kettőt említi, utána harmadiknak azt mondja: amikor böjtölsz. Nem parancsolja, magától értetődőnek tekinti, hogy Isten gyermekei ismerik ezt a nagy lehetőséget, és élnek vele.

A böjt tehát nem különleges akció, amit csak bizonyos napokon vagy bizonyos heteken gyakorolunk, hanem a hívő keresztyén életnek folyamatos velejárója.

Szeretnék most valamint mondani úgy általában arról, hogy mit tanít a Szentírás a böjtről, azután alapigénk alapján nézzük meg közelebbről Jézus böjtjét, és a végén szeretném megemlíteni a böjtnek egy olyan speciális formáját, ami életkérdés, hogy mindannyiunk esetében megvalósuljon.

1. Mit tanít a Biblia a böjtről? Amikor elhangzik ez a szó, sokaknak csak az jut eszébe, hogy bizonyos ideig bizonyos ételektől tartózkodnak. Ez is lehet a böjtnek egyik formája. De a Biblia, különösen az Ézsaiás könyve 58. része, egész sor olyan lehetőséget említ, amelyek mind ezt a színes, hitépítő, lelkünket erősítő gyakorlatot részletezik.

A böjt lényegében az, hogy élhetnék a jogaimmal, de másokra való tekintettel most nem élek velük. Senki nem parancsolta meg, semmi hasznom nem lesz belőle, talán még anyagi vagy egyéb károm is, de így látom jónak. Vannak helyzetek, amikor lemondok arról, hogy éljek a jogaimmal. Vagy „elsüthetnék” egy jó poént a társaságban, és akkor átmenetileg én lennék a központ, én teremtettem jókedvet, de ott van valaki, akinek az nagyon rosszul esne, és ezért nem mondom el. Lemondok erről a sikerről.

Böjt az, amikor úgy segítünk másoknak, hogy magunktól vonjuk meg azt, amit odaadtunk. De nem várunk érte semmit. Az igazi böjtöt soha nem rontja el semmi kényszer és semmi számítás. Az ember nem azért adja, hogy visszakapja, vagy hogy valamit visszakapjon, hanem önként, örömmel és Isten iránti hálaból böjtöl az, aki szokott egyáltalán valamilyen formában böjtölni, és aki helyesen gyakorolja ezt.

A Biblia azt mondja: *az igazi böjt motivációja az Isten iránti hála és az emberek iránti szeretet.* Vagy némely más ige alapján mondhatjuk: *az Istennek való engedelmesség és az emberek iránti szeretet.* Böjt az, amikor nem azt tartja valaki fontosnak, hogy ő jól érezze ott magát, neki sikerüljön valami, őt ünnepeljék, hanem ő akar gazdagítani másokat áldozatok árán is. Mert ez a legtöbb esetben egészen természetes módon áldozattal jár.

Emiatt pedig, aki helyesen böjtöl, soha nem panaszkodik, ezzel soha nem dicsekszik, a böjt tipikusan olyan bensőséges, meghitt gyakorlat, ami kettőnkre tartozik: Istenre és rám, a hívó emberre.

Nem árt, ha gondolunk arra, hogy az igényes életnek mindig természetes velejárója a böjt, a lemondás. Az élsportolók, a művészek nagyon jól ismerik ezt.

De mindenki ismeri, aki az átlagosnál egy kicsit többet szeretne adni másoknak, és aki azért dolgozik, hogy másokat gazdagítson, de tudja, hogy bizonyos értékekhez csak úgy lehet hozzájutni, ha közben valami másról lemond.

Hétfvégén a fiatalok egy kicsit lazítanak, kiengednek. Sokan bulira mennek, de a sportoló fiatalok egész heti kemény munka után hétfvégén is gyötrik magukat az edzőteremben, és végigizgulják a versenyeket. Mert van egy határozott céljuk: szeretnének a dobogóra kerülni, s oda csak így lehet: lemondok valamiről, hogy elérjek valamit. Nem kell mindannyiunknak dobogóra állnunk. El sem férnénk ott mindnyájan. De ha valaki többet szeretne adni — nem magának szerezni, hanem legfeljebb azért szerezni, hogy legyen mit továbbadnia —, akkor ez lemondás nélkül nem megy. A böjt a lemondás művészete. A célszerű, céltudatos lemondás művészete. A böjt az önként és örömmel vállalt, céltudatos lemondás művészete.

Ezt tanítja nekünk Isten ígéje is, és ezt tapasztalhatjuk a gyakorlatban is.

A keresztyén ember böjtölésének pedig van egy olyan sajátos célja, hogy *a böjtnek egyensúly helyreállító szerepe van a hívő életben*. Tudniillik a legtöbb ember élete nem kiegyensúlyozott. Féloldalások lettünk, egyoldalúak lettünk, mert én általában fontosabb vagyok, mint a többiek. A testemmel sokkal többet foglalkozom, mint a lelkeimmel. — Tessék csak egyetlen napot megvizsgálni a felébredésünktől a lefekvésig. Mennyivel többet foglalkozunk a testtel, mint a lélekkel. És ebből nagyon sokféle kiegyensúlyozatlanság származik. Nagyon sok embert az jellemez, hogy mindent most, mindjárt, azonnal akar elérni. Talán ez a három dolog, ami legjobban szemlélteti a kiegyensúlyozatlanságot. Én fontosabb vagyok, mint a többi, a testem biztos, hogy fontosabb, mint a lelkem, akár úgy, hogy a lelkeimmel nem is foglalkozom, és nem tudunk várni. Nem tudunk hosszú távra berendezkedni, kivárni valaminek a megérését, eljövételét.

A böjt azt jelenti, hogy komolyan veszem, hogy nem mások vannak énért, hanem én vagyok másokért. Komolyan veszem, hogy mivel Isten így teremtett, lelkem is van. Kellene néha etetni, tisztogatni, foglalkozni vele, meg legfőképpen hallgatni rá. Mert nem erőszakos, és könnyű elhallgattatni. A böjt sokszor azt jelenti: megtanulok várni. Nem mindennek a gyümölcse jelentkezik azonnal. Igazán szép gyümölcsök csak később jelentkeznek. Sokszor nem is tudjuk, mikor. Sokszor nem is mi aratjuk le azokat, hanem mások, és akkor is érdemes fáradozni értük. Ez a böjtös szemlélet.

Persze az a pörgés, amiben a legtöbben élünk, mindezt szinte lehetetlenné teszi. Ezért bátorít minket Isten ígéje több helyen is, hogy éppen ennek érdekében, néha tudatosan meg kell állni és csak fölfelé figyelni, Istenre. Egy kicsit mélyebben tekinteni magunkba, és Ő előtte megállva önvizsgálatot tartani, és észrevenni azokat, akik körülöttünk élnek, hogy sokszor önmagunk rovására is tudjuk az ő életüket gazdagítani.

No de amíg így megállunk, addig nem teljesítünk. Ez kétségtelenül így van. Idősebbek még emlékeznek arra, hogy mi volt az a TMK: Tervszerű Megelőző Karbantartás. Amikor leáll az üzem, és néhány napig nincs termelés. Csak bíbelődnek ott a gépekkel, ezt-azt csinálnak velük. Igen ám, csak az így karban-

tartott gépek sokkal tovább tudnak majd dolgozni, és utána még ezt az időt is be lehet hozni a jobb teljesítménnyel. Ugyanígy van ez a mi lelki életünkben is.

Így, böjt idején többször eszembe jut egy kamaszkori emlék. Szégyellem, de elmondom. A kamasz fiúk rendkívül vágyakoznak arra, hogy az apjuk elismerje őket, s megdicsérje valamiért. Ha vannak ilyen korú fiai valakinek, ne fukarkodják a biztatással, elismeréssel. Nos, én is el akartam ezt érnei. Elég sok kukoricánk termett mindig. Az a padláson volt, és az ember már nem egyenként kézzel morzsolgatta, hanem volt egy öntöttvas, lendkerekes kukoricamorzsoló. Egy szobabicikli nagyságú ügyes szerkezet, tetején bedobálták a csövet, valaki hajtotta a nagy kereket, aztán kiköpte a kukoricaszemeket az egyik oldalon, az üres csutkát a másik oldalon, és az jó volt tűzrevalónak. Én elhatároztam, hogy egy téli szünetben lemorzsolom az összes kukoricát. Ennek semmi értelme nem volt, mert nem is akartuk az egészséget magunknak lemorzsolni, elég volt azt úgy apránként, amennyi kellett megcsináltuk. Nem, én az egészséget. Felszöktem a padlásra, és valóban, mint aki se lát, se hall, nekiláttam és csináltam. Ez egyébként jó esetben kétemberes munka, mert az egyik eteti, a másik hajtja. Én egyedül is...

Egyszer arra lettem figyelmes, hogy egy erős kéz megfogja a vállamat, egy kicsit megropogtatja. Édesapám állt mögöttem, aki keresett, és egy idő óta már kiabált a padlásajtóból, mert valami számomra nagyon fontos üzenet érkezett. Ezt akarta megmondani. De én ezt nem hallottam, mert csak a teljesítmény hajtott. Akkor vettem észre azt is, hogy feljött utánam a kisöcsém úgy, hogy nem vettem észre. Mivel nem foglalkoztam vele, tereptanulmányozásba kezdett, és egy rozsdás kályhacsóval elvágta a kezét. Az vérzett, és ő ott sírt. Az apám szólítgat, a testvérem ott vérzik és sír, de én nem látok, nem hallok, mert meg kell mutatni, hogy mit tudok, és teljesíteni kell...

Nem az a teljes értékű emberi élet, amelyik nem ismer megállást, Istenre figyelést, a másikhoz fordulást, csak hajtja magát, vagy engedi, hogy hajtsák szünet nélkül.

Egyszer — megint szó szerint idézek valamit — egy gyászjelentést olvastunk. Egyebek között ez állt rajta: életének értelme a munka volt. Valaki azt mondta: ezt egy lónak a gyászjelentésére kellene írni. Emberhez ez méltatlan. Ha csak a munka az életének az értelme, akkor az majdnem értelmetlen élet. Akkor nagy kincsektől fosztotta meg magát, amelyekkel nyilvánvalóan nem tudott gazdagítani másokat sem.

Szeretném kérni, hogy még ma este vizsgáljuk meg, hogy életünknek melyik területe az, amelyiken el lehetne, el kellene kezdeni a böjtöt. Ahol a valamivel kevesebb csakugyan sokkal több lehetne. Főleg, ha arra gondolunk, hogy mit adhatunk tovább másoknak. Akár a munka, a szórakozás, a hobby, az internet, a TV — sok minden lehet.

(Azt ma este csak zárójelben jegyzem meg — erről külön ígéhirdetést vagy előadást kellene tartani —, hogy az emberiség jövője függ attól, hogy képesek vagyunk-e a haszon és az élvezetek egy részéről lemondani azért, hogy életben maradjassunk. Mert ha nem, kollektív öngyilkosságot követünk el.) A böjt a le-

mondás művészete. Aki böjtöl, olyan kincsekhez juthat, amelyeket más úton nem tud megszerezni, és ezekkel gazdagíthat másokat is. Aki böjtként lemond valamiről, az olyasmit enged el, amit előbb-utóbb úgymint el kellene engednie. Ha előbb nem, mikor utolsót dobban a szívünk, akkor mindent itt hagyunk, amiért most hajtunk. Ilyet enged el, és kap helyette valami olyat, ami bearanyozza már a földi életünket is, és amit nem vehet el tőlünk soha senki.

Aki böjtöl, az a kincsek szeretete helyett a szeretet kincsét kapja meg. A birtoklás öröme helyett az öröm birtoklása lesz az osztályrésze.

Adventben néha kicsit erőszakkal is le szoktuk csillapítani magunkat, s úgy készülünk az ünnepre. Ez sem kisebb ünnep, ami most következik. Van még két hetünk, jó lenne elkezdeni még ma. Aztán folytatni a feltámadás ünnepe után is. Mert a böjt nem kampánytevékenység a Biblia szerint, hanem olyan lehetőség, amivel egy életen át élhet az ember.

2. És mit tudunk meg *Jézus böjtjéről*? Mert végül is Ő adott nekünk példát minden ilyesmihez, és Ő ad nekünk erőt is ahhoz, hogy a példáját kövessük.

Azt olvastuk itt: „Azért szeret engem az Atya, mert leteszem az én életemet. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam újra visszavenni azt. Ezt a feladatot, parancsot kaptam az én Atyámtól.” — Aki egy kicsit is ismeri az Úr Jézus földi életét, az csak azt mondhatja, hogy az Ő földi szolgáló élete egyetlen, folyamatos, nagy böjt volt. Egész végig arról volt szó, hogy önmagát odaadta értünk, hogy rajtunk segítsen.

Kezdődött a böjt az Ő testté-lételével. Lemondott a mennyei dicsőségről, magára vette a mi nyomorult testünket; nem volt helye már karácsonykor sem, később sem. Azt mondta egy lelkes embernek, aki azt mondta: 'követlek téged', hogy gyere — de jó, ha tudod, hogy még a rókáknak is van egy kis lyuk, ahova bebújnak, a madaraknak is van fészük, de én nem tudom, ma hol hajtom le a fejemet. Te sem tudod. Nem olvasunk a illető lelkesedéséről a továbbiakban.

És ez így ment egész földi élete során. Gáncsolták, gyalázták. Olyan sok értetlenség, gonoszság, rosszindulat vette körül. Sokszor még azok is, akikkel direkt jót tett, gonoszul bántak vele. Át kellett élnie többször a magányt. Még legközelebbi tanítványai sem voltak képesek egy óra hosszáig sem együtt imádkozni vele, amikor haláltusáját vívta a Gecsemáne-kertben. Péter, János alszik, Jakab alszik, Ő meg harcoljon egyedül. És harcolt egyedül. Épp a János evangéliumában többször megemlíti: egyedül maradtam, de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. Ez, hogy ennyire hangsúlyos, mutatja, hogy az Atyán kívül senki más nem állt ott mellette. De vállalta ezt is.

Lemondott arról, hogy emberi szeretet és megbecsülés vegye körül. Böjtölt a pusztában, böjtölt úgy, ahogy Péter levelében olvassuk: szenvedvén nem fenyegetőzött, szidalmaztatván viszont nem szidalmazott.

Böjtölt úgy, hogy nem tekintette zsákmánynak, hogy az Istennel egyenlő, hanem rabszolgai formát vett fel — ezt olvassuk —, hozzánk hasonlóvá lett mindenben, kivéve a bűnt, és engedelmes volt egészen a kereszthalálig.

Böjtölt úgy, hogy gazdag lévén szegényé lett értünk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodhassunk. — Ez a böjtnek a klasszikus megfogal-

mazása. Gazdag lévén nem él a maga gazdagságával, főleg nem a saját javára, hanem szegénnyé lesz, odaadja, szétszítja, hogy mi, akik nem érdemeltük meg, az Ő szegénysége által meggazdagodjunk.

És böjtölt a kereszten is, amikor ténylegesen is letette a maga életét, és amikor nem parancsolt oda tizenkét légió angyalt, hanem végigjárta a szenvedés útját, és meghalt azért, hogy nekünk életünk legyen, sőt bővölködjünk — ez a böjtnek a csúcsa.

És Ő arra bátorít minket többféle összefüggésben, hogy kövessük az Ő példáját. Alapigénkben kétszer is említi az Ő isteni teljhatalmát. Azt mondja: van hatalmam — itt az isteni teljhatalomról van szó —, hogy letegyem az életemet, és van hatalmam arra a feltámadásban, hogy újra visszavegyem.

Valaki isteni teljhatalommal bármit megtehetne, de nem tesz meg bármit, csak azt, ami az Atyának való engedelmesség és az irántunk való kimondhatatlan szeretet jegyében megtörténhet. — Ez a böjt. Megtehetném, de nem teszem meg, mert a többieknek ez így jó.

Jézus böjtjéből kiderül, hogy amit a Biblia böjtnek nevez, az egy sajátos életszemlélet. Ez a jézusi lelkület, amikor valaki szabaddá válik arra, hogy csakugyan másokért legyen jelen, és szabaddá válik arra, hogy a lehetőségeivel ne éljen, ha az úgy jó másoknak. (Arról, hogy visszaéljen, szó sincs. De még csak ne is éljen, ha ez az Isten akarata, és ez a jó másoknak.)

Jó lenne elkezdni már ma ezt a fajta böjtöt.

3. Végül van a böjtnek egy speciális formája, ami életkérdés mindannyiunk számára, hogy megvalósul-e az életünkben. Amikor egy nagyon fontos cél érdekében mond le valaki valamiről. És ez a fontos cél a mi üdvösségünk. Mert teljesen függetlenül attól, hogy ki hogy vélekedik, a mi létünk a biológiai halálunk után folytatódik. És az a része már örökké fog tartani. Nem mindegy, hogy azt Isten nélkül, a rossz döntésünk miatti szenvedéssel kell-e eltöltenünk, vagy Istennel szoros közösségben, abban a boldogságban, amibe Ő viszi a benne hívőket. És ahhoz, hogy valaki már itt bebiztosítsa az üdvösségét, (amit csak itt lehet bebiztosítani, ebben a földi életben), ahhoz le kell mondanunk arról a velünk született büszkeségről, hogy én ezt a kérdést magam is el tudom intézni.

Hányszor hallottam, hogy 'az én szenvedésem, az én jó tetteim kaput nyitnak előttem a mennyben'. Ezek ott nem nyitnak kaput. A Biblia azt mondja: egyedül Jézus Krisztus az, aki utat taposott számunkra a mennybe, aki előttünk jár ezen az úton, és aki Őt követi, az érkezik meg az út végére, az üdvösségbe. Erről élesen és világosan ritkán szoktak beszélni, még templomokban is. Pedig a Biblia talán legfontosabb üzenete ez. Isten ezzel nem fenyeget, hanem az ő mentő szeretete szólal meg, nehogy késő legyen. Azért javasoltam azt a kis éneket, amivel elkezdtük istentiszteletünket: Siessetek, hamar lejár.

Ezért nekünk életkérdés, hogy lemondunk-e ennek a büszkeségnek mindenféle formájáról. Komolyan vesszük-e a magunk totális rászorultságát, és két kézzel kapunk-e azon az ajándékon, amit Jézus Krisztus kínál a benne hívőknek. Mert egyedül és kizárólag az Ő kereszthalálának az érdeméért mehet bármelyikünk az Isten országába, az üdvösségbe. Ezt vegyük nagyon komolyan, és ne

halogassuk az e melletti döntést. Ne tévesszük azt össze semmivel, ami olyan vallásosnak látszik. Jézus Krisztusnak elkötelezett tanítványokra van szüksége, akik ott járnak az Ő nyomdokában, akkor is, ha ez az út sokszor nehéz.

Éppen ez az, ami meg azoknak szól, akik egyszer már elindultak az Ő útján. Nekik meg arról a téveszméről kell lemondaniuk, amivel szintén lehet gyakran találkozni, hogy azzal, hogy őket Isten a szeretetébe fogadta, ők meg hálával, hittel elindultak az Úr Jézus után, befejeződött valami: Akkor mondhatjuk, hogy megálljunk, mert itt van már a Kánaán. — Azzal nem befejeződött valami, azzal elkezdődik valami. Elkezdődik az az új élet, amit lépésről-lépésre az jellemmez Jézus szerint: Aki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét, és úgy kövessen engem. — Nem azt mondja: nézzen utánam. Nem azt, hogy elmélkedjék az én magasságos gondolataimon. Ilyet más vallások tanítanak. A keresztyénség dinamikus élet. A keresztyénség az élő Krisztussal való szoros közösségben zajlik. Vagy pedig, ha egy hívő leül az út szélére, és sajnálja magát, vagy megsértődött, vagy megállapítja nagy bölcsen: nem neki találták ki a keresztyénséget, mert ez nagyon nehéz, — akkor egyre távolabb kerül Jézustól, mert Jézus viszont megy tovább azon az úton.

Álljunk fel az ilyen elkeseredésből vagy elfáradásból, és újuljon meg a hitünk. Ha kell, vegyük fel a keresztet, ami azt jelenti: vállaljunk szenvedést is a Krisztus-követésben, mert aki mindvégig követi Őt, az érkezik meg a célba.

A böjt a lemondás művészete, amikor valaki olyat enged el, amit előbbutóbb úgyis kivesznek a kezéből, és kap helyette örök értéket, amelyekkel gazdagíthat másokat. Ma, ha az Ő szavát halljuk, meg ne keményítsük a szívünket!

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, bocsásd meg, hogy mi is olyan nagy pörgésben vagyunk, hogy sokszor már zavar is bennünket az, ha valami miatt csend lesz.

Bocsásd meg, ha sokszor az imádságaink is önmagunk körül forognak.

Bocsásd meg azt a türelmetlenséget, amivel nem tudunk béketűréssel várni, hanem azonnal szeretnénk mindent elérni.

Dicsőítünk téged a te böjtös földi életedért.

Taníts meg minket is lemondani mindarról, ami akadályoz, visszahúz, le húz, megnehezíti azt, hogy kövessünk téged.

Taníts meg minket komolyan venni, hogy aki teéretted mond le bármiről, többet kap helyette.

Bocsásd meg, hogy olyan nehezűnkre esik a láthatókon túl a láthatatlanokat is komolyan venni.

Szeretnénk ma felemelni a tekintetünket, s kérünk, mutasd meg, hol kezdhetjük el ezt az életünket meggazdagító gyakorlatot: a helyes böjtöt. Segítsd azt kiegészíteni hűségessé, állhatatos imádkozással. És a mi lelki szegénységünket tedd gazdagsággá, hogy tudjunk másokat is gazdagítani.

Ámen.

455,1 és 4-6 dicséret

Bastiaans J.G.. 1866.

Test- vé- rek, men- jünk bár- ran, Ha-
 mar le- száll az éj, E föl- di puszt- ta-
 ság- ban Meg- áll- ni nagy ve- szély. Hát
 me- rít- sünk e- rőt A menny fe- lé si-
 et- ni Nem áll- va meg- pi- hen- ni A
 bol- dog cél e- lött.

(...)

4. Zarándok módra járva,
 Legyen kezünk üres;
 Csak terhet vesz magára,
 Ki pénzt, vagyont keres.
 Hadd gyűjtsön a világ,
 Mi tőle el se kérjük,
 Kevéssel is beérjük,
 Bennünket gond se bánt.

5. Az út el van hagyatva,
 Borítja sok tövis;
 nehéz emelni rajta
 Még a keresztet is.
 De egy út van csupán,
 Így hát előre bátran,
 Keresztül minden gáton,
 Hű Mesterünk után.

6. Úgy járunk itt, lenézve,
 Mint ismeretlenek;
 Sokan nem vesznek észre,
 Hangunk se hallva meg.
 De aki ránk figyel,
 Víg énekünket hallja.
 Szent reménység sugallja,
 Mit ajkunk énekel.

(...)